

Η Κοινωνία του σήμερα

“Περίεργο πράμα η καρδιά, όσο τη σπαταλός τόσο περισσότερη έχεις”

Γράφει η Μάρω Αντωνίου - Κοινωνική Λειτουργός

Αναχωρώντας από τον Άγιο Μάμα, από το σπίτι της κ. Αντριανής Ψάλτη, ενώ τα λόγια της είχαν στήσει χορό στο μυαλό μου, θυμήθηκα τους στίχους του τίτλου που ανήκουν στον Κώστα Μόντη. Αυτό είναι. Είμαι σίγουρη ότι γράφτηκαν για την κ. Αντριανή.

Φτάνοντας στο σπίτι της, με υποδέχτηκε ένας πολύ γλυκός άνθρωπος με έντονα φωτεινό πρόσωπο και πλατύ χαμόγελο. Μόνο τα σκούρα γυαλιά που φορά υποδηλώνουν το πρόβλημα της. Με έκανε να νιώσω πολύ οικεία και αρχίσαμε αμέσως τη συζήτηση.

Γεννήθηκε το 1937 στον Άγιο Μάμα Λεμεσού και ονομάστηκε Ηλέκτρα.

Από τη στιγμή της γέννησής της, υπέφερε από παιδικό γλαύκωμα. Δεν έβλεπε τίποτα. Το μόνο που μπορούσε να ξεχωρίσει ήταν το φως από το σκοτάδι. Ξεχώριζε επίσης τα χρώματα.

Τα πιο αγαπημένα της χρώματα όμως ήταν πάντα το άσπρο και το γαλάζιο, τα χρώματα της Ελληνικής σημαίας, όπως η ίδια αναφέρει. Δεν μπορώ να ξέρω πως φάνταζε η σημαία στα δικά της μάτια. Με άφησε όμως να καταλάβω τι θέση είχε στην καρδιά της. Θυμάμαι πάλι τους στίχους του Μόντη για την Ελληνική σημαία:

**" Την έφτιαξαν έτσι γαλανή
για ν' αντισταθμίζει τους τυχόν μουντούς ουρανούς μας
Την έφτιαξαν έτσι γαλανή
για να επαναχρωματίσει τους τυχόν μουντούς ουρανούς μας "**

Σκέφτομαι! Ίσως να την έφτιαξαν έτσι γαλανή για να δίνει χρώμα στα δικά της σκοτάδια.

Στα πρώτα της χρόνια, το γλαύκωμα της προκαλούσε αφόρητους πόνους. Οι γονείς της, πολύ θεοσεβούμενοι, αφού εξάντλησαν τις ελπίδες που τους έδιναν οι γιατροί, εναποθέτουν όλες τους τις ελπίδες στο Θεό.

Σε μια επίσκεψή τους στη Μονή του Αποστόλου Αντρέα, της πλένουν τα μάτια με αγίασμα.

Από εκείνη τη στιγμή παύουν οι πόνοι ως εκ θαύματος και για να ευχαριστήσουν τον Άγιο αλλάζουν το όνομα της σε Αντριανή. Η μητέρα της στεναχωριόταν και έκλαιγε με το πρόβλημα του παιδιού της, ο πατέρας της όμως πάντα πίστευε ότι αυτό το παιδί θα ήταν η σωτηρία του σπιτιού τους.

Η μητέρα βρίσκει παρηγοριά στα θρησκευτικά βιβλία, τα οποία για ώρες ατελείωτες διαβάσει και στην κόρη της. Στην πνευματική αντιμετώπιση δεν υπάρχει θλίψη.

Πάει στη σχολή τυφλών και μαθαίνει να διαβάσει. Αγαπημένο της βιβλίο η Καινή Διαθήκη. Αγαπημένη της φράση:

"Αγαπήσομεν αλλήλους"

Το κάνει βίωμα της.

Σε ηλικία 18 ετών, κατά τη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα, αναπτύσσει σημαντική δράση. Πλέκει ζεστά ρούχα για τους στρατιώτες. Για ό,τι δεν μπορεί να κάνει η ίδια επιστρατεύει την μικρότερη αδελφή της, Η Δήμητρα, με οδηγίες της Αντριανής, ράβει και με τα λεφτά που παίρνει, ενισχύει οικονομικά οικογένειες αγωνιστών. Μεταφέρουν μηνύματα, γράφουν συνθήματα, της υπαγορεύει ποιήματα για τον αγώνα, διοργανώνει εθνικές γιορτές.

**" Έρωτας είν' η πατρίδα
πρώτος και τελευταίος έρωτας είν' η πατρίδα "**

Ποτέ δεν παραπονέθηκε για το πρόβλημα της, όσες δυσκολίες και αν αντιμετώπιζε. Πάντα ενεργούσε σαν φυσιολογικός άνθρωπος. Ο Θεός, λέει, ξέρεi γιατί επέτρεψε να γεννηθώ και να ζήσω τυφλή. Ο Θεός θα φροντίσει να με βοηθήσει να περάσω τις δυσκολίες.

Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι.

Πράγματι, η πρόνοια του Θεού είναι θαυμαστή. Της στέλνει μια αξιαγάπητη μάνα και μια λατρεμένη αδελφή. Της στέλνει ένα χωριό φίλους αγαπητούς. Η ίδια τους ανταποδίδει την αγάπη τους, τρέχοντας και στηρίζοντας σε κάθε λύπη και χαρά τον κάθε ένα ξεχωριστά. Είναι πάντα πρωτοπόρος και πρωταγωνίστριας. Ταπεινά και με αγάπη!! Κάνει κατηχητικό, εκτελεί χρέη ψάλτη στην εκκλησία του χωριού, διδάσκει τις νέες πλέξιμο και θέατρο. Μαθαίνει να ξεχωρίζει τον κάθε ένα από τη φωνή του. Κάνει πράγματα που θα δυσκόλευαν ακόμη και κάποιον που έχει το φως του. Είναι μια Θεοκίνητη Εθελόντρια.

Η δύναμις μου εν ασθενεία τελειούται

Β' Κορ. 12,9

Μερικές φορές, μου λέει, σκέφτομαι ότι θα ήθελα να βλέπω. Ετσι θα μπορούσα να προσφέρω περισσότερα πράγματα. Αμέσως μετά όμως σκέφτομαι ότι αυτό είναι πειρασμός. Αν έβλεπα, θα μου αποσπούσαν την προσοχή γήινα και υλικά πράγματα, θα με έπαιρναν μακριά από το Θεό και δεν θα μπορούσα να κάνω τίποτε. Κι εγώ χρησιμοποίησα το ρήμα " Βλέπω ". Λέω, πάω να δω τη Σοφία, είδα κάτι. Βλέπω κι' εγώ με τα δικά μου μάτια.

Τέλειωσε την κουβέντα μας, λέγοντας μου:

**" Είναι πολύ σκληρό το να έχεις μια αναπηρία
και να μην έχεις αγάπη "**